

behandle denne Sag paa den grundigste Maade og med Velvillie, hvilket han navnlig anbefalede derved, at han lod Thinget vide, at de Grunde, som havde lebet det til at gaae ind paa den Lov, der blev vedtagen i 17de Session, manglede al virkelig Betydning; det var ikke Andet end en Stemning, der gjorde sig gjældende, en Antipathi, han vilde ikke sige imod Personer, men imod Stutteriet. Det er underligt at anbefale en Sag til Velvillie, efterat have givet de Mænd, som skulde vise denne, en saadan Lektion, som den ærebe Minister her gav dem. Der paa- trængte sig mig i det Dieblis en Tølelse af, at man her stod ligeoverfor en Mand, der i Stutterisagen troede at kunde indtage Ufeilbarhedens Stilling som et Slags Stutteripave, men dette gjorde dog ikke noget Indtryk paa mig, jeg er ogsaa i dette Punkt Protestant; jeg troer ikke paa det Slags Ufeilbarhed, og det forundrer mig, at en saadan Selvtillid kan finde Steb ligeoverfor begge Folkerepresentationens Thing, thi jeg troer, at der i ethvert af dem sidder Mænd, som efter Landets almindelige Mening ere ligesaa kyndige i denne Sag som den høitærede Indenrigsminister. Det forekommer mig, at Thinget med Hensyn til Stutteriet er gaaet frem med særdeles Maadehold, og at det derfor ikke kan være nogen Sag for Velvillie nu at tage imod et Forslag som det foreliggende. Der er efter min Mening ikke nu fremkommet nogen Grund, som ikke allerede blev fremført, dengang begge Rigsdagens Thing toge deres Beslutning i Sagen; endog den Trubfel, som den høitærede Indenrigsminister nu har gjentaget, blev fremført forinden, og det forekommer mig derfor at være besynderligt af Ministeren, at vente, at der nu derved skulde kunne gjøres et saadant Indtryk, at man skulde lade sig drive bort fra sin efter min Mening veloverveiede Beslutning. Jeg har deels i Finantsudvalget og deels i Thinget overværet Forhandlingerne mellem Mænd, der kjendte til Sagen. De, der især have drevet paa den, have villet gaae frem med større Hefstighed, have villet, at Rigsdagen allerede i forrige Session albeles skulde nægte Midler til Stamstutteriets Vedbliven; men jeg erindrer ogsaa tydeligt, at der i Finantsudvalget gjorde sig en mere maadeholden Betragtning gjæl-

end, idet man nemlig sagde: Lad Ministeren blive advaret, lad ham faae Tid til at træffe de fornødne Foranstaltninger, for at der ikke skal paadrages Statskassen Tab ved overlede eller altfor hurtige Realisationer, og det er en af de Ting, som skete dengang. Man bedøgede de Vedkommende til at gaae denne mere maadeholdne Vej, idet man, naar det Lovforslag, der forrige Gang indbragtes, var vedtaget, maatte vente, at det fik Regjeringens Sanction, og at altsaa Ministeren vilde faae den fornødne Tid til at ordne Sagen; men det er ikke gaaet saaledes. Ministeren har holdt sig paa Ufeilbarhedens Standpunkt og tilraadet, at Loven ikke indtog kongelig Sanction, men det forekommer mig, at det albeles vilde stride imod dette Things Værdighed, om det, naaget der ikke er fremkommet noget Nytt i denne Sag, skulde opgave sin tidligere Stilling; da først vilde vi give Ministeren Ret i, at vor Beslutning kun havde grundet sig paa løse Formeninger og Stemninger, men ikke paa veloverveiede Grunde. Jeg for min Part idetmindste skal ikke lade mig rokke ved den Stilling, den ærebe Minister har indtaget ligeoverfor Thinget, men vil gaae den Vej, som efter min Mening nærmest maa føre til at faae denne Sag ordnet i Overensstemmelse med den Beslutning, der tidligere er tagen af Rigsdagens Thing. Jeg mener dog ikke, at man skal forkaste Forslaget ved 1ste Behandling, men at man bør lade det gaae til et Udvalg, som jeg haaber maa kunne foretage saadanne Endringer deri, at Stamstutteriets Nedlægning maa blive en Følge deraf. — Ved den Vællighed, som jeg omtalte, da man paa en Maade gik paa Accord med dem, som vilde have Sagen fremskyndet, blev det gjort gjældende, at dersom den Lov, der ifjor blev vedtagen af Rigsdagen, ikke skulde blive til virkelig Lov, skulde man i nærværende Session nægte Midlerne til Stamstutteriets Fortsættelse, idet man da ikke kunde udsættes for den Værbøidelse, ikke betimelig at have advaret Ministeren, og jeg for min Part skal ikke have Noget imod at gaae denne Vej, saafremt der igrødt er nogen Stemning derfor her i Salen. — Af de efter min Overbeviisning virkelig gode Grunde, som ere fremkomne for at have Stamstutteriet, skal jeg her fremhæve to, som saa hyppig ere blevne